

Милица Д. Буразор

ДА РЕКА КРАЈА НЕМА...

Странац што саплиће се
о кораке тешке,
туђинац је,
језика не зна,
погледа бледа.

На путу камен,
у срцу лед,
он стоји.
Чека
да угаси зрак сунчев,
да река не протиче више.

Тако силно жели да ишчупа
тај корен
што воду тражи,
што облик мења.

Странац што саплиће се
о сопствене страхове,
немоћан је.

При помисли да ће се стопити
са реком,
он дрхти,
желећи
вечност да га окупа
вода да га милује.

Страх претворити у
проток реке,
а реку у вечност.

Утопити се и трајати.

Саша Илић, Технички факултет